

Truyện kinh dị chọn lọc

ÁNH LỬA

NGUYỄN ĐỨC HẢO Sưu tập

inabook.com

nhà sách trên mạng

Mục lục

[Ánh Lửa Ma](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nguyễn Đình Khánh

Ánh Lửa Ma

Ma quỷ đã có từ đời thượng cổ, và ở bất cứ nơi nào trên thế giới, những câu chuyện ma thường được kể vào những buổi tối mà thánh giả luôn luôn là một lũ trẻ con ngồi trên giường với những đôi chân nhỏ bé rút lên vì sợ. Mà sợ cái gì?

Sợ giữa lúc đang say sưa nghe chuyện, lờ một bàn tay lạnh buốt nào đó từ trong gầm giường thò ra nắm chân lôi xuống thì lôi thôi ... Ở Âu châu, đã có một thời, người xứ Wales tin tưởng mãnh liệt vào "ánh lửa ma" và đã có rất nhiều câu chuyện về loại lửa này được kể đi kể lại.

Ánh lửa ma có hình dạng một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên đường đi của đám tang. Những người có đủ can đảm tới gần ánh lửa ma sẽ có thể thấy mặt người sắp chết. Lửa xanh báo hiệu cái chết của trẻ con và lửa vàng dành cho người lớn.

oOo

Một ngày vào đầu thế kỷ trước, trong một ngôi làng nhỏ ở miền Bắc xứ Wales, có hai cậu bé bà con gần tên là Tom Llewellyn và Evan Pugh ở hai trang trại cận kề và là đôi bạn thiết.

Khi Tom 18 và Evan 16, hai người phải chia tay khi gia đình Evan dọn tới một ngôi làng khác cách ngôi làng cũ khoảng 10 cây số. Đã từ bao năm qua, đôi trẻ vẫn luôn chơi đùa bên nhau, nên bây giờ khi phải chia tay, cả hai cảm thấy như bị mất mát một cái gì rất quan trọng, họ cảm thấy rất nhớ nhau dù cả hai bà mẹ đều hết lời khuyên giải.

Một thời gian sau, hai cậu đã tìm ra một giải pháp: Cứ mỗi cuối tuần, hai cậu lại thay phiên tới thăm nhau

Một ngày cuối tuần vào cuối mùa thu, đến lượt Evan tới thăm Tom. Sau một ngày chơi đùa thỏa thích trong hai ngày trời mát dịu, giữa vẻ đẹp hiền hòa của miền quê, trong cái nắng trong vắt như pha lê, cuối cùng đôi bạn cũng phải chia tay. Theo tục lệ xứ Wales, chủ nhà thường tiễn khách một đoạn đường và Tom lấy một cái khăn quàng thật dày quấn quanh cổ, đưa tiễn Evan trên con đường làng, vừa đi cả hai vừa thảo luận cho chương trình tuần sau, khi đến lượt Tom tới thăm Evan.

Đi được một đoạn thì trời nhá nhem. Evan nói với bạn:

- Cậu đã tiễn tôi hơn ba cây số rồi. Thôi cậu về đi.

Tom đáp:

- Ồ, tới chỗ nhà thờ thì tụi mình chia tay

Trên đường tới nhà thờ, cả hai đi ngang một nghĩa trang lạnh lẽo, bao quanh bằng những hàng cây gầy guộc. Đột nhiên không hiểu tại sao, Evan bỗng rùng mình run lẩy bẩy Thấy thế Tom bảo bạn:

- Nếu lạnh, cậu lấy cái khăn choàng này của tôi đi Evan lắc đầu:

- Không, tôi không lạnh, nhưng hôm nay tự nhiên sao tôi cảm thấy sợ hãi lạ lùng. Có thể vì nghĩa trang này! Nhưng tại mình đã đi ngang đây nhiều lần mà chưa bao giờ tôi có cảm giác hãi hùng này.

Tom liếc nhìn bạn với vẻ tinh nghịch:

- Ồ, có lẽ vì mấy cành cây khẳng khiu này trông giống những cánh tay ma đang vươn ra tính chụp lấy cậu đó.

Nói rồi, Tom quơ quơ hai tay trên đầu bạn, miệng giả bộ rên la như tiếng ma kêu quỷ khóc. Evan bật cười đưa tay chụp lấy tay Tom, nhưng Tom đã lạnh lẽo rút lại rồi phóng mình chạy về phía hàng cây bao quanh nghĩa địa. Trong bóng tối mịt mù, bóng Tom khi ẩn khi hiện, Evan chỉ nhắm hướng và nghe tiếng chân bạn mà chạy theo. Khi vừa chạy tới thảm cỏ mịn màng bên ngoài hàng cây, chợt Evan bị một bàn tay lạnh buốt chụp lấy và nghe thấy một giọng nói thì thầm bên tai:

- Evan! Đứng thật yên. Coi kìa!

Phía bên kia nghĩa trang lạnh lẽo chập chờn một ánh lửa ma. Khi hai cậu bé chăm chú nhìn, ánh lửa như bùng lên. Evan nuốt nước miếng một cách khó khăn, thì thầm hỏi bạn:

- Cái gì đó Tom?

Giọng nói của Tom đầy khích động:

- Ánh lửa ma! Nó chỉ xuất hiện để báo tin cho người sắp chết.

Tóc gáy Evan đột nhiên dựng đứng. Cậu ráng thều thào hỏi bạn:

- Ai đang cầm ngọn lửa đó.

- Không ai hết. Nhưng ngọn lửa có hình khuôn mặt người sắp chết.

Ánh lửa chập chờn vẫn chập chập di chuyển giữa những ngôi mộ im lìm. Evan lập cập nói với Tom:

- Đi đi, lẹ đi Tom! Nó đang tiến về phía tụi mình.

Tom nắm chặt tay bạn:

- Không, cứ ở đây đi. Nó không làm gì được tụi mình vì nó chỉ di chuyển trên đường đi của người chết.

Yên lặng một chút, Tom nói tiếp:

- Tôi muốn biết người sắp chết là ai. Cậu có muốn đi với tôi không? Evan cảm thấy hết sức hãi hùng, toàn thân run lẩy bẩy. Cậu chỉ muốn chạy về nhà thật lẹ tìm một nơi ẩn nấp giữa những người thân nên cậu ú ớ:

- Không ... không ... Tôi không đi đâu

Tom hoàn toàn không có vẻ gì là sợ sệt:

- Cậu đừng sợ. Coi kìa, nó đâu có tiến tới phía tụi mình. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó dù vẫn nghe lão già Price thường xuyên nhắc nhở. Đi! Nếu mình tới trước cửa nhà thờ trước khi ánh lửa tiến vào bên trong, mình có thể thấy được khuôn mặt của người sắp chết. Cậu có đi với tôi không?

Evan không nói nổi nữa mà chỉ rên rỉ:

- Không ... không ... Tôi không muốn biết ai sắp chết ... Tôi không muốn thấy ngọn lửa ma.. Tôi không

muốn thấy gì hết ...

Tom nhún vai:

- Được rồi! Nếu cậu cứ run rẩy như con gái thế này thì tôi đi một mình.

Evan nắm tay bạn:

- Tom, đừng đi. Tôi sợ quá! Tội mình rời khỏi nơi này ngay đi.

Tom có vẻ náo nức:

- Đừng sợ! Tôi không thể bỏ qua dịp may hiếm có này. Tôi không tin lão Price và lần này tôi sẽ có thể chứng minh được là lão ta nói láo. Tôi hỏi cậu lần chót, cậu có đi với tôi không?

Evan vẫn run lẩy bẩy:

- Không! Đó chỉ là loài ma quái mà tội mình nên tránh xa Không, tôi không đi và cậu cũng đừng đi.

Tom cả quyết:

- Nếu không muốn đi, cậu lên chờ tôi trên đường. Coi xong mặt xác chết tôi chạy lên với cậu ngay
Dứt lời, Tom chạy thẳng về phía nhà thờ đứng chờ ngọn lửa ma trong khi Evan lập cập chạy ngược lại, nhảy qua mấy bụi cây ven đường rồi ngồi run rẩy trên thảm cỏ chờ bạn mà tim đập liên hồi
Trong nghĩa trang, Tom vừa chạy vừa theo dõi ánh lửa ma vẫn đang từ từ di chuyển giữa những tấm mộ bia lạnh lẽo Cậu không hề sợ hãi mà chỉ cảm thấy tò mò. Khi tới gần cửa nhà thờ, cậu ngạc nhiên khi thấy hai cánh cửa mở rộng. Tom tự hỏi không biết có nên bước vào hay không, nhưng rồi cậu quyết định đứng núp sau một thân cây nhỏ bên ngoài chờ đợi, vì tuy không nhát gan, cậu cũng hơi mê tín. Biết rằng Thánh David chỉ dùng ngọn lửa để báo hiệu một cách thân thiện, giúp những ai sắp về với Chúa biết trước để dọn mình chứ Thánh David không bao giờ làm hại ai, và cũng nghĩ rằng một ánh lửa còn con không thể làm hại được mình, nhưng những câu chuyện truyền kỳ về ngọn lửa ma luôn luôn là những câu chuyện kinh hoàng khiến Tom cảm thấy ở bên ngoài dầu sao cũng vẫn an toàn hơn. Nếu bước vào trong, lỡ hai cánh cửa đột nhiên đóng sập lại rồi đèn nền bên trong đột nhiên tắt ngóm và ánh lửa chợt biến thành một cái gì khủng khiếp thì quả là hết thuốc chữa

Đang suy nghĩ miên man, Tom thấy ánh lửa ma đã tới thật gần. Nó lập lòe vượt qua tấm mộ bia cuối cùng và chậm chạp tiến về phía cửa giáo đường. Tom nín thở đợi chờ và đột nhiên cậu cảm thấy toàn thân lạnh ngắt ...

Ánh lửa vẫn chậm chạp tiến tới ... Tom nhìn trừng trừng như bị thôi miên. Khi ánh lửa tới gần hơn nữa, Tom nhận thấy thoát tiên nó chỉ là một đốm xanh lập lòe, rồi đột nhiên biến thành khuôn mặt trắng bệch của một xác chết, khuôn mặt mà Tom biết nhưng không thể gọi tên.

Tới sát bên Tom, khuôn mặt của xác chết chợt mở bừng đôi mắt đỏ ngầu, nhìn cậu bằng một ánh mắt ma quái, hai khóe miệng đầy nhót rãi nhếch lên thành một nụ cười khủng khiếp ...

Tom la lên một tiếng hãi hùng làm vang động cả nghĩa địa im lìm như muốn đánh thức tất cả những hồn ma đang nằm yên dưới đáy mộ. Rồi cậu phóng chạy giữa những mộ bia như bị ma đuổi, té lên té xuống

nhiều lần để cố tránh thật xa khuôn mặt của xác chết và nụ cười ma quái.

Khi nghe tiếng bạn la, Evan đã đứng bật dậy lo lắng đợi chờ. Khi Tom xóc xếch chạy tới như kẻ mất hồn, Evan vội vàng hỏi bạn:

- Cái gì thế? Cậu thấy cái gì thế? Có điều gì ghê gớm đã xảy ra phải không? Mặt tái ngắt không còn hột máu, Tom thở hổn hển:

- Không ... Không có gì hết ... Có điều ... lão già Price chỉ là một thằng điên! Evan nắm tay bạn, mặt đầy vẻ lo âu:

- Không có gì hết? Thật không? Tại sao cậu lại la hét thất thanh như vậy?

- La hét? Tôi có la hòì nào đâu! Mà có hay không ... tôi cũng ... không biết nữa! Evan vẫn thắc mắc:

- Cậu nhìn thấy cái gì? Cậu thấy khuôn mặt người chết qua ánh lửa ma phải không?

Tom run lẩy bẩy:

- Không ... tôi không thấy gì hết ... Thôi, cậu về đi, về ngay đi kéo trễ quá rồi.

Evan hỏi tiếp:

- Cậu thấy khuôn mặt của ai? Có quen biết với tụi mình không? Tom vẫn run lẩy bẩy, cố gắng trả lời bạn một cách khó khăn:

- Không ... không có gì hết ... không có ai hết ... trễ quá rồi ... cậu về đi.

Evan nhìn bạn lo lắng:

- Ủ, trễ thật rồi, nhưng cậu có sao không? Tôi lo quá!

Tom cố trấn an bạn:

- Không, tôi không sao đâu. Thôi cậu về đi, tuần tới tụi mình gặp lại.

Evan nói một cách miễn cưỡng:

- Thôi được! Tôi về. Tuần tới tụi mình gặp lại.

Rồi Tom và Evan chia tay. Trong khi Evan rào bước về ngôi làng của cậu thì Tom vẫn chưa hết vẻ kinh hoàng, vừa đi vừa run lẩy bẩy.

Khi cậu về tới nhà, mẹ cậu nhìn con hỏi bằng một giọng đầy kinh ngạc:

- Tom, con có sao không? Sao mặt con xanh mướt như vậy?

Tom như chợt tỉnh, nói với mẹ:

- Dạ không, con không sao hết. Có lẽ tại trời hơi lạnh và con hơi mệt.

Đêm hôm đó, Tom thao thức mãi. Khuôn mặt ma quái mà cậu nhìn thấy buổi chiều lúc nào cũng như đang trừng trừng nhìn cậu trong đêm tối. Cậu cố xua đuổi khuôn mặt của xác chết và nụ cười ma quái, nhưng khi chỉ vừa chớp mắt, cậu thấy mình đang đi trong nghĩa địa và khuôn mặt trắng bệch của xác chết lại xuất hiện qua ánh lửa, nhìn cậu nhếch mép cười khiến cậu la lên một tiếng hãi hùng, mở bừng mắt, mồ hôi toát ra như tắm.

Mấy ngày sau đó, mọi việc diễn ra một cách bình thường. Tom đã có vẻ phục hồi sau cơn xúc động,

tuy những gì cậu nhìn thấy trong nghĩa trang hoang vắng không thể nào rời khỏi đầu óc cậu. Nhiều khi trong lúc đang làm việc, Tom ngưng lại, nhìn trừng trừng về phía trước thật lâu cho tới khi cha cậu thúc cậu, cậu mới như chợt tỉnh tiếp tục làm việc.

Tối sáng thứ sáu Tom cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chân tay cậu như rã rời. Thường thường mỗi chiều thứ sáu sau khi làm việc, Tom và Evan lại gặp nhau. Tuần này, đáng lẽ Tom chạy sang nhà Evan, nhưng tới buổi chiều, cậu bị ngất xỉu cả thấy ba lần. Lần cuối, sau khi té xỉu trong phòng khách, Tom không còn đứng dậy được nữa. Mẹ cậu rờ trán cậu:

- Con nóng quá! Cái thời tiết quái gở này làm cho con tôi bị cảm lạnh rồi. Thôi, con về phòng nằm nghỉ đi.

Tom gắng gượng phản đối:

- Tuần này con phải đi thăm Evan.

Mẹ cậu lắc đầu:

- Con yếu quá đi làm sao được. Thôi, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi cái đã. Tuần này con không đi thăm nó được rồi.

Tom im lặng vì biết mình không đi nổi. Cha cậu phải bồng cậu vào giường. Nằm trên giường, đôi mắt Tom mở trừng trừng như muốn nhìn xuyên qua cái trần nhà trắng xóa. Nhiều lần cậu muốn nói với mẹ về những gì cậu nhìn thấy trong nghĩa địa vào tuần trước nhưng lại thôi. Mẹ cậu đem vào cho cậu một tô cháo nóng hổi nhưng cậu không thể nào nuốt nổi. Cuối cùng, cậu thều thào nói với mẹ:

- Mẹ Ôi! Con muốn gặp Evan. Mẹ làm ơn gọi nó đến đây cho con.

Mẹ cậu lắc đầu:

- Không được đâu con. Con không được khỏe, gọi nó tới làm gì. Thôi, con chịu khó nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày cho khỏe đi đã, rồi cuối tuần tới Evan sẽ tới gặp con chứ có lâu la gì.

Tom cố năn nỉ mẹ bằng một giọng nói đứt quãng:

- Mẹ làm ơn ... gọi nó tới ... tới đây cho con ... Con phải gặp nó ... ngay tối nay.. Con không thể ... chờ ... lâu ... hơn ... nữa ...

Mẹ Tom cương quyết:

- Con mệt quá rồi. Con cần phải nghỉ ngơi. Con đang bệnh, nếu Evan tới đây nó cũng chẳng làm gì được cho con. Thôi con cứ nghỉ cho khỏe đi đã, sáng mai mẹ sẽ nhờ người nhắn lại với nó, chắc chắn nó sẽ thông cảm. Mẹ nghĩ rằng ngày mai nó sẽ có thể tới thăm con.

Nước mắt dâng ngập đôi mi, Tom muốn gặp Evan ngay nhưng cậu không thể cãi mẹ, vì dù có muốn cãi, cậu cũng không thể nói nên lời. Cuối cùng, cậu gắng gượng thều thào:

- Mẹ ... mẹ.. làm ơn ...

Rồi Tom lại ngất xỉu. Mẹ cậu vội gọi chồng lấy nước lạnh lau mặt cho cậu. Đứng nhìn khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt sâu hoắm của con, bà Llewellyn cảm thấy thương xót vô cùng. Bà nghĩ thầm, biết đâu

khi gặp Evan con bà lại chả khá hơn. Bà bèn nói với Tom:

- Thôi được. Để mẹ nhờ ba sang đón Evan. Bây giờ, con phải ráng ngủ một chút nghe không.

Cha của Tom vội lấy xe ngựa sang đón Evan. Đang nóng ruột không biết tại sao trời đã tối mà Tom chưa tới, vừa thấy chiếc xe ngựa thoáng hiện bên ngoài trang trại, Evan vội vã phóng ra. Khi được cha của Tom cho hay tự sự, Evan bèn xin phép cha mẹ, lấy vài món đồ cần thiết bỏ vào cái túi nhỏ, nhảy lên xe ngựa.

Từ già cha mẹ Evan, cha Tom đánh xe chạy về nhà thật lẹ. Chỉ độ trên dưới nửa tiếng đồng hồ, xe ngựa đã về tới nơi Evan nhảy xuống, chạy thẳng vào phòng ngủ của bạn. Vào tới nơi, Evan vô cùng kinh ngạc vì người nằm trên giường trông không giống người bạn thân của cậu chút nào. Thân thể Tom co rúm lại như chỉ còn một nửa. Con người đầy sinh lực của Tom được thay thế bằng một thể xác ốm yếu tong teo. Khuôn mặt tươi vui hồng hào của Tom bị thay thế bởi một khuôn mặt hốc hác, tái mét của một người lạ mặt. Evan bước tới bên giường cầm tay bạn. Cậu cố nén lòng nhưng nước mắt vẫn trào ra. Đôi mắt Tom nhắm nghiền dù mí mắt có hơi lay động. Evan bóp chặt tay bạn và bắt đầu khóc rầm rức. Đột nhiên Tom mở mắt nhìn Evan chăm chăm. Evan hỏi:

- Tom, cậu có nhận ra tôi không? Evan đây.

Đôi mắt Tom vẫn nhìn Evan trừng trừng. Một lát sau, Evan thấy đôi môi bạn mấp máy nhưng không thành tiếng. Evan quỳ xuống, ghé tai sát vào miệng bạn. Trong sự yên lặng nặng nề của căn phòng nhỏ, Evan nghe bạn thì thào:

- Evan ... cậu ... ánh lửa ... nghĩa trang ...

Chỉ nói được mấy tiếng, Tom ngưng lại thở một cách mệt nhọc. Evan siết chặt tay người bệnh như muốn truyền thêm sinh lực. Cậu nói nhỏ nhỏ:

- Tom, nếu cậu mệt thì cứ nghỉ đi. Tôi ở lại đây với cậu trong dịp cuối tuần này mà. Cậu nhắm mắt lại ngủ cho khỏe đi.

Tom vẫn nhìn bạn bằng đôi mắt vô hồn:

- Không ... tôi phải nói ... Evan ... hãy hứa ... giữ ... bí mật ... đừng nói ... với ... ai ...

Nói tới đây, đôi mắt Tom như lạc thần khiến Evan hoảng hốt lắc mạnh tay bạn:

- Tom, Tom, cậu có sao không?

Tom lắc đầu thật nhẹ, cố thì thào:

- Evan ... cậu hỏi tôi ... thấy gì ... tôi thấy ... mặt ... người chết ...

Nói tới đây, đầu Tom hơi nghiêng sang một bên khiến Evan vội buông tay bạn, rồi dùng cả hai tay đặt đầu Tom lại trên gối cho ngay ngắn. Tom tiếp tục thì thào:

- Lúc đó ... tôi không ... nhận ra... nhưng đó là ... khuôn mặt ... của ... tôi ... Dứt lời, đầu Tom ngoẻo sang một bên. Giọng nói Tom tắt lịm. Hơi thở yếu ớt của Tom cũng tắt theo.

Evan bàng hoàng đứng dậy nhìn thẳng vào Tom. Trước mắt cậu là xác chết của một người trông hoàn

toàn xa lạ, người đã nhìn thấy khuôn mặt chết chóc của chính mình qua ánh lửa ma.
Hết